

KISPESTI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik szombaton.

Előfizetési árak:
 Egész évre 4 forint
 Fél évre 2 " "
 Negyed évre 1 " "
 Egyes szám ára 10 krajczár.
 Nyilttér sora 50 kr., Bélyeg-díj 30 krajczár. —

SZERKESZTŐSÉG:
 Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
HOLBESZ JÓZSEF.
 FŐMUNKATÁRS:
BARTOS GYULA.
 KIADÓ:
A LAPTULAJDONOS-BIZOTTSÁG.

Hirdetési díjak:
 Egész oldal 25 frt — kr.
 Fél oldal 14 " "
 Negyed oldal 8 " "
 Nyolczad oldal 5 " "
 Tizenhatod oldal 4 " 50 "
 Legkisebb hirdetés 1 " 50 "

KIADÓHIVATAL:
 Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.

Légy igaz és ne félj.

E bölcs mondást talán sehol sem lehet nagyobb érvényre juttatni, mint épen a sajtónál, mely a nyilvánosság, a közvélemény szószólója lévén, *hivatva van ellenőrizni a közügyet*, kimélet nélkül ostromozni a társadalmi vétséget az igazság javára, a közjó érdekében.

Társadalmi életünk szorosán vett értelmisége ma már nem gyönyörködik a puszta tények felcífrázott vonásaiban, hanem az igazság kimondásában, melyből következtetéseket vonva, vagy hibáit javítja és ezzel *kötelességet teljesít*, vagy abban olyan épülésre valót talál, melyet saját hasznára fordít, tehát *önmagára iránt rovjá le kötelességét, a mi a sajtóra nézve a legnagyobb elégtétel.*

Mi mindig abban az édes tudatban és őszinte meggyőződésben ringatódzunk, hogy ezt az elégtételt közhasznu munkásságunk teljesen ki is vivta abban az igazságérzetben, mely lelkiismeretünket mindenben vezérelte és elveink küzdelmének sajátja volt.

A mi munkásságunknak mindig a közérdek, a szorosán vett közügy és közjó előmozdítása képezték főcélját és önzetlenül szólhatunk, midőn az eredményt mérlegelve konstatáljuk: *a polgárságnak lapunk működése iránti elismerő bizalmát és a közéletben közhaszonná vált elveink népszerűségét.*

Mi sikerekkel sosem dicsekedtünk, mert az igaz úton haladó munkásság természetes következményének tartottuk a méltó elismerést.

Mi ezt az elismerést sohasem az önfelmagasztalásban véltük értékesíteni, hanem a haladásban, abban a fejlődésben, mely nyomon kísérte a közczélú és hasznu elvek diadalát, hol önzetlenül mutathattunk reá azon alkotásokra, intézményekre, melyek mindnyájunk közkincsévé váltak.

Laptársunk lapja legutóbbi számának vezető cikkében elveinek diadalaihozakodik elő és a suba alól előrángatva nagyhatalmát jelző furkos botját hatalmasnak vélt csapásokat mér reánk, igazolva ezzel is azt a barátságos modort, melylyel tárgyilagos és a személyeskedést még gondolatból is kizáró cikkeiben rendszeresen bennünket felülmul.

De kísérik csak figyelemmel ennek a vezető cikknek bennünket tánczoltató tételeit és mérlegeljük: *mennyi igaz van benne.*

Mielőtt pedig ezt tennénk, kijelentjük, hogy *nem személyeket fogunk bírálni, hanem elveket és eljárásokat, diadalokat és bukásokat azzal a már begyökeresedett elvünkkel: légy igaz és ne félj!*

Hogy mit ért laptársunk *»elkényeztetelt érdekkör«* alatt és kit illett ezzel a cikornyás meghatározással, ezt elképzelni sem tudjuk.

Minket bizonyára nem, párthiveinket kevésbé, mert a mi és párthiveink törekvései sosem indultak ki érdekhajszatra, sem *anyagi*, sem *erkölcsi* zsákmányokra, hanem ellenkezőleg a törekvések mindig áldozatokat követeltek a közügy oltárára, mely *önzetlenül* meg is adatott.

Pótolás, alakoskodás ez sem a mi fegyverünk és kevésbé tette nevetségessé és szánalmassá harcunkat, mert a mi *táborunk* — a mit laptársunk is elismer — erőinek tudatában, efféle *olcsó eszközökre* nem szorul, ellenben laptársunk és három emberből álló pártja ezekre az *olcsó eszközökre* nagyon is reá volt, van és lesz utalva.

A mi a *fenyegetést* illeti, hát ezt csak laptársunk *csupa jóakarattól* fogja reánk, mert az igaz úton járót rendszeren azok tartják petrolórnek, kik szemet húnynak az igazság előtt és fenyegetést látnak az igazak védelmében, mindazon cselekményekben, melyek nyíltan, merészen szállnak sikra a rendbontók *megrendszabályozására* és a közügy jól felfogott érdekében.

A mi visszavonulásunk nem erőink megfogyatkozását, nem béke-alkudozást, kevésbé az ellenpárt (!) győzelmét jelentette; hanem azt igazolta, hogy *»szemet szemért«, »fogat fogért«* féle elvnek nem vagyunk barátjai, az ármányok és megtorlás sötét munkájában részesek nem kívántunk lenni.

Laptársunk utolsó cikkei erre fel is jogosítottak, mert a sokat hangoztatott *irodalmi tisztességnek* nem a legszemérmesebb kihívásával találkoztunk az ugyancsak laptársunk által elnevezett *végkimerülési dulakodásban.*

Tagadjuk, hogy működésünkben minket a közérdeken kívül más valaha is vezérelt volna, személyeskedésünk is csak a ráfogás jellegével bír, mert mindaddig, míg laptársunk nem támadt személyekre, tárgyilagosaak voltunk és ezek után is azok lettünk volna, ha a megkezdett személyeskedő politikát t. laptársunk utolsó számáig nem folytatja.

Azt írja laptársunk, hogy a *magánbecsületet* sosem érintette,

No még csak ez kellett volna ahhoz a sok mindenhez, melylyel szemben elég türelmesen viselkedtünk és azt igazoltuk ezzel, hogy azon a téren, melyen már ököltre került volna a sor, nem kívántuk követni.

Az a felfogás, melyben laptársunk aként nyilatkozik, hogy az *irodatmulag*

vagy *községi, társadalmi kérdés megvitatása közben megsértett egyénnek ezt a sértést nem szabad bevinni a magánéletbe*, teljesen azonos a mienkkel.

De ez a felfogás t. laptársunknál csak *pictus maskulus*, mert például a bíróválasztás nyomon kísérte a *társadalmi barátságos érintkezés megszakítását*, melyet tisztán laptársunk *pártérdekeinek kell betudnunk.*

A mi pedig a *sértett* és a *tetszelgő* hiúságot illeti erre nézve az a mondókánk, hogy t. laptársunk *sértett hiúsága*, mely minden cikkében a méltatlanság örve alá rejtőzött, *magasabb politikából* egyszerre csak a *tetszelgő hiúság* hímes köpenyébe mutatkozott be a leghizelgőbb öndicsériádákban, melyekben a kivívott győzelmek okozta, nagyhorderejű változások eredményeinek mérlegelése közben egyedül magának követelte a babérokat és pirulás nélkül tőltte fel magát a közügyek önzetlen bajnokának és a társadalmi erkölcs apostolának.

Hát annak megítélése és elbírálása, hogy mi mennyit munkálkodtunk a közügy érdekében és minő eredménnyel, ez bizonyára *nem laptársunk szabadalmazott joga*, hanem a jövőé, mely bizonyára a mi lelkiismeretes, a közérdeket önzetlenül és mindenkor igazságszeretettel támogató munkásságunknak is fog juttatni *csékélyke elismerést* elleneink *fényes diadalai* mellett.

A *kigolyózások- és mesterséges tesszés-zajok*at mi sosem indítványoztunk.

Nem kellett azokat indítványoznunk sem nekünk sem másoknak, mert azok természetes következményei voltak azon pártpolitikának, mely ravaszul készített tervekkel a hatalmat akarta megszerezni, de csuf kudarcot vallott, a többség által felismert, önző törekvésekben.

Hogy az *eszmékért vívott harcokban megtépzott, legyürt tehetlenné* tett volna laptársunk, ez egy olyan nyilatkozat, mely kimondatott, de be nem igazoltatott.

Laptársunk által hangoztatott eszmék ellen mi soha sem harcoltunk, mert eszméi, a személyi meghurcolás és piszkálódás, gyakorlatilag is keresztül korbácsolt eszméin kívül, *egyáltalán nem is voltak* és így harcolni sem harcolhattunk ellenük.

E kiemelkedő sajátos eszme felett pedig a harc azzal indítottuk meg, hogy a hiu erőlködéseket teljesen mellőztük, komoly mérkőzésre, üdvös irányu, élet-erős eszmék tollharcára méltónak nem tartottuk.

Ez a mi *visszavonulásunk története*, nem pedig a *gyáva hátrálás.*

»Az okosabb enged« elvét igen helyesen fogtuk föl és ez a mi győzelmünk föltétlen kriteriuma, melylyel most sem dicsekszünk, hanem csak bizonyítunk. Örömmel és büszkeséggel ismerjük el, hogy a mi táborunk a közéletben számottevő tekintélyekkel laptársunk szerint: kiscesti »nagyságokkal« dicsekedhetik, de föltétlenül tagadnunk kell, hogy affektálás, pózolás, nagyravágás lépcsőin jutottak arra a polczra, honnan laptársunk sértett hiusága ledorongolni szeretné őket válogatott gorombaságaival.

Társadalmi szempontból jelentős fellépésünk, szerepléseinkkel összefüggő tudásunk elbírálását illetőleg jegyezze meg laptársunk, hogy ehhez igen keveset ért és csak nevetni tudjuk felfujt, alapjában a semmivel egyenlő, nagyhatalmu pózolásait, melyekkel mint egyedül üdvözítő organum, a tudományegyetemet követelő bölcsesség, tiltakozik és parancsol.

Hát csak lebegtessék az elvek harcában kibontott zászlót tovább is, ne hagyják cserbe hiveiket és hangoztassák minél szélesebb körben győzelmes fegyvereik csoda erejét.

Az igaz, hisz az önök győzelme a bíró választás, a D'Elia-ügy, azok az épületes, a társadalmi egyetértést ápoló intrikák, komplotok, melyekkel belényulva az egyletek békés életébe, valóban csodás erőről, fényes győzelmekről adtak tanúságot.

Maradjanak önök továbbra is hatalmasoknak, tiltakozzanak, parancsoljanak, mi hallgatni és tenni fogunk.

Mi személyekkel nem fogunk foglalkozni, laptársunk elveivel kevésbé, de érdekeinket mindenkor meg fogjuk védeni azon áramlatok ellen, melyek ellenünk törnek. A békét szívünkben kívántuk, de ilyen taktika után a béke — fájdalom! — alig jöhet létre, pedig erre községünknek nagy szüksége van.

Mi legutóbbi lapunkban béke, egyetértés és egymásiránti szeretetre hívtuk fel polgártársainkat, de nem emlegettünk képzelt diadalokat, győzelmeket, pedig azt talán sok részben méltán tehetjük volna, mert a száz meg száz tagokból álló különféle körök, testületek nem kényszerítettek bennünket a kilépésre, hanem tisztelettel, ragaszkodással viselkedtek irányunkban.

T. laptársunk szinte békét hirdet, de ugyanakkor soha létre nem jött diadalok, győzelmekkel dicsekszik és a kedélyeket még jobban felizgatja. Kiket győzött le, kiken diadalmaskodott?

A kiscesti Polgárok?

Ezek tömegesen lapunkra fizetnek, állnak mint Sionhegye mellettünk.

Minket győzött le?

Minket?

Hisz mi a Kiscesten létező minden körnek bizalmát, szeretetét bírjuk.

Mi készek vagyunk a béke előidézésére még áldozatokkal is, de azt határozottan kijelentjük, hogy őszinte, biztos, tartós a személyeskedést, aljas önérdeket teljesen kizáró csakis községünk javát, jövőjét előmozdító békét óhajtunk.

A béke ürügye alatt kijátszani magunkat nem engedjük, de három, négy egyén által legyőzötteknek sem kívánjuk magunkat tekintetni.

Kiscest polgárságának nagy zöme mellettünk van, t. laptársunk levegőbe repkedő győzelmé, diadalma daczára.

Az őszinte béke létre hozatalához szívesen járulunk, különben elvünk az marad a mi volt.

»Légy igaz s ne félj« és ez a mi achillesi pontunk.

Holbess József.

nyug. plébános és szerkesztő.

Tömörüljünk!

Felhívás az »Ipartestület« érdemes tagjaihoz.

Az Ipartestület kebelében alakult bizottság, mint értesülünk, a már elkészült szövetkezeti alapszabályokat a legközelebb egybehívandó közgyűlés elé terjesztendi.

A szövetkezeti eszme eképen a megvalósulás stádiumába lép, feltéve, hogy a szövetkezeti tagok a vezetőségnek feltétlenül bizalmat fognak biztosítani; mert az ily természetű intézménynek alapköve a vezetőség működésébe helyezett teljes bizalom, épen úgy, mint joggal várt lelkiismeretes és szakzerű igazgatás, mely nélkül a kívánt üdvös célt soha sem fogná elérni.

Ezen örömmel üdvözölt, de ez ideig még csak a létesüléshez közeledő szövetkezetre községünkben mint épen nem spekulációs alapon állóra — épen olyan, sőt talán még nagyobb szükségünk van, mint bármi egyébre; hiszen e nélkül, tekintetbe véve a szomszéd fővárosi iparosok versenyt, kérdés tárgyát képezi előbb utóbb a kisiparosok megélhetése is.

Ha a fővárosi iparosok körében ez ideig nem létesülhetett hasonló szövetkezet, ez ne befolyásolja a mi tevékenységünket, mert azok bizonyos tekintetekből a mienktől messze eltérő viszonyok között élnek, vagy tengődnek. A főváros iparosainak túlnyomó része a nagy iparosok munkásaiként tengetik életüket, azoknak pedig természetesen ipari hitelre — így ilyen szövetkezetre sincs szükségük — azok ellenben, a kik ilyenre utalva volnának, bizony érzik is is annak hiányát. Hiszen, ha figyelemmel kísérjük azok bel életét, naponként tapasztalhatjuk, mint mennek azok tönkre gyors egymásutánban és gyarapítják ily módon a nagyipart. És miért? Mi úgy tapasztaljuk, hogy e most mondott szomorú jelenség okozója egyrészt a forgalmi tőke teljes hiánya, másrészt — s ez talán még életbe vágóbb — a forgatott pénz drága volta. Ez utóbbiakat különben már a fővárosiak is kezdik tapasztalni, erre vall, hogy ők is kezdenek az eszmével komolyabban foglalkozni, csak hogy kissé nehezen megy.

Óhajtandó volna nagyon, ha mi — a fővárosiakkal szemben kiskorúak — mutatnánk példát arra, hogy mily módon lehet elejét venni az anyagi tönknek.

Mutassuk meg, hogy mi nem akarunk saját kárunkon tanulni. Mutassuk meg és bizonyítsuk be, hogy mi élet és verseny képesek tudunk lenni és hogy ismerjük és érezzük létjogosultságunkat.

Okos ember rendszerint meghallgatja bárki tanácsát is és azt viszonyaihoz mérlegeli is. Nem azt akarjuk ezzel mondani, hogy a más tanácsát mindenkor mint feltétlenül jót magunkévá tegyük, hanem igenis azt, hogy viszonyainkkal és a következményekkel számolva azokat értékesítsük vagy elvessük. Ez egész relativ dolog.

Uralkodók, nemzetek erejének legpontosabb hőmérője az egyes polgárok anyagi helyzete, de viszont áll és megdönthetetlen igazság az is, hogy csak egészséges rendszerű kormányzat, feltétlenül egyetértés és a nemes cél, közös érdek körüli tömörülés biztosítja a népek és egyesek jólétét.

Azt mondják általában, hogy a nagyipar lehetetlenné teszi a kisipar fejlődését, sőt meg-

élhetését is! Mi ezt kétségbe vonjuk, sőt tagadjuk.

Tekintsünk csak vissza Magyarország történetében 400 évvel. Sohasem volt nagyobb, erősebb, mint akkor, Mátyás király idejében, pedig sohasem kellett több ellenséggel küzdeni, mint épen akkor és mégis meg tudta védeni a keresztény Európát a sokszorosan nagyobb Ozman birodalommal szemben. De miért? Mert megdönthetetlen bástyája az eszes és erélyes uralkodó vezetése alatt a magyar egy közös célra tömörült nemzet volt.

Legyen tehát nekünk is jelszavunk az egyetértés; lássuk be mi is, hogy — magunkra lévén hagyatva — támaszunkat csak önmagunkban találhatjuk fel! Ne várjuk be azt az időt, mikor már magunkon sem leszünk képesek segíteni. Ne menjünk pénzt kérni idegenektől addig, míg közösen összerakott filléreinkkel önmagunkon sngithetünk, ne fizessünk kamatot és ne gazdagítsunk pénzintézeteket, mikor a fizetett kamatokat nagy részben magunknak tarthatjuk meg!

Miért fizessünk a pénzintézeteknek a vett kölcsön után 8—10 %-ot, mikor kölcsönt 4—5 % kamatra is szerezhetünk és a mellett a fizetett kamatokkal is önmagunkat gyarapíthatjuk.

Fel tehát tagtársak! Emelkedjünk felül a nehézségeken, óvjuk meg magunkat a ránk, helyzetünkre súlyosodó jövő szomorú következményeitől. Még nem késő! Mutassuk meg, hogy a kor szellemétől áthatva érezzük és tudjuk mi is, hogy egyesült erővel minden akadály legyőzhető.

Mutassunk példát a saját emelkedő jólétünk, boldogulásunk és jövőnk érdekében osztályrészeseknek. Léptessük életbe az iparszövetkezeteket.

Tömörüljünk és lássunk anyagi boldogulásunkat méhében hordó jövőnk előmunkálataihoz.

Segitse törekvéseinket győzelemre a »Magyarok Isten!«

Egy ipartestületi tag.

Mi történt Budafokon?

Multkor majdnem eskü alatt ígértem meg, hogy a budafoki járáskör tanítótestületének gyűlését követő kedélyes társas-ebed eseményeit — mindenek okulására — megírom a t. Szerkesztő úrnak. Szíves engedelmével ígéretemet most beváltom. Rendkívül nagy örömemmel szolgál, hogy — legalább részben — magukat a szereplőket szólaltathatom meg. Látott-e már t. Szerkesztő úr olyan pacsírtákat, kik banketten toastot mondanak? Ime én egyszerre kettőt mutatok be.

I. Deesy Irén.

(Felköszöntötte Wlassichot.)

Felköszöntőt mondok én is.

Kérem meg ne szóljanak!

A miért így felköszönt'ni

Szoktak csupán csak urak.

Kifeledek a rangsorból,

Kárpótolni kell magunk;

Azért, ha csak pár perczig is

Gondoljuk: urak vagyunk!

Igaz, hogy az uraságunk.

Csakis pusztá képzelet,

Mert nem vagyunk urak, hanem

Csak . . . iskolamesterek!

Vigasztaljon, hogy örömet

Ép a mester érhet el,

Ha dolgozik, s látja, hogy a

Munkájával remekel.

Dolgozunk mi is serényen;

Összelvé éjt, napot.

A műveltség templomához

Tesszük le az alapot.

És szívünk igaz örömmel
S büszkeséggel ettelik,
Hogyha az ilyen alapon
Remekmű emelkedik.

Mert, ha fenn a magasban is
Bizton áll, nem ingadoz;
Hirdeti, hogy az alapot
Jól tettük le mi ahhoz.

Jó barátok! tartsatok most
Mind velünk.
Azt éltsétek, kire büszkén
Nézhetünk.

A ki bizton áll a szilárd
Alapon;
Tisztán itél, segíni kész
Sok bajon.

Tudja, hogy a munka, mit mi
Végzünk el,
Nem csekély s több elismerést
Érdemel.

Hogy el is lesz ismervé*), ő
Jelzé már, —
Úgy, miként a nap feljöttét
A sugár.

»Oly munkás, a kinek sorsa
Mostoha,
Jó munkát csak ritkán végez,
Vagy soha!«

Kinek ajkán ily igazság
Hangzott el:
Éljen Wlassics, a nagy kultus-
Minister!

És most ismét, miként illik,
Kézbe fogva poharam,
Kigyelmedhez szállva szók:
Tihanyiné, nagy uram!

*) Hány évszázad múlva? (Szedő.)

II. Tihanyiné E. Laura.

(Felköszöntötte a kir. tanfelügyelő urat.)

Minthogy hozzám szállva szólt a
Pályatárs,
Állok elé, nemcsak a mért
Úgy szokás;

De azért, hogy felköszöntsem
Szívöl azt,
A ki eddig nem hallott mást,
Csak panaszt.

Most, a sorsunk javulása
Hajnalán
Éltsétek mind, tiszta szívből,
Igazán

Az, ki mindig biztatón
Szólt felénk,
Támogatott s vigasztalt, ha
Csüggedénk.

Kérjük, legyen továbbra is
Vezetőnk,
Éljen soká szeretett
Tanfelügyelőnk!

Tudom, hogy ezeket olvasva a t. Szerkesztő úr is szeretne — (de én is!) — legalább ily alkalmakkor kultusminister lenni, vagy pedig tanfelügyelő, — pláne jó ebéd után, férfi létünkre hallani egy hölgyek által reánk mondott felköszöntőt s olyan kedélyes társaságban, melynek túlnyomó része csinos nyári toilletket igen, de bajuszt nem visel és így a csókra-termett ajtlakról elhangzó csengő-bongó rimek annál tisztábban jutnak el füleinkhez. Bizony-

bizony, az ilyen boldog állapotot sok gazdagságért sem cserélném el. Elszomorító tény, hogy én abból nem eszem s csak az vigasztal, hogy talán Szerkesztő úr sem kap belőle.

De nekem mégis van egy vigasztalásom: láttam a veterán zenekart. — Tetszik tudni, mi az a veterán? Megmondom: lefelé csaknem olyan mint a katoná; fölfelé, különösen a délutáni borzolás után meg egészen olyan, mint a kakas. — Hát zenekart látott e-már? Kérem, ne tessék össze-teszeszteni a cigányokkal, mert ezeknek »bandá«-juk van és hegedűjük, meg bőgőjük, holott a zenekar, — óh, ez kisebb nagyobb töléseikkel és borbély-tányérok »működik«. Szóval: külön-külön a veterán is szép, meg a zenekar is; de a kettő együtt valami rettenetesen borzasztó. Ha meg talállok aprehendálni a Szerkesztő úrra, ilyenekkel adatok az ablaka előtt éjjeli zenét.

De az a veterán zenekar, a mit, én láttam az már felülmulhatlanul borzasztó. Valóságos pokol a zenéje, de a megnézése — óh! az pokoli kinokat okoz. (Bizonyítékaim vannak.) Kérem, tessék elképzelni egy sereg mindenféle, kezdetleges hangu gyerekjátékszer: krajczáros sipot, 2 kros, miniatúr orgona-fujtatóra berendezett kakukmadarat, a minék a farkába fújnak és mégis a talpa szól, furulyát, trombitát, dobót, pörgettyűt, kereplőt, valamenynyit a Haris-bazár gyermek-osztályából. Tessék ezeket elképzelni, a mint a zongora lágyan hangzó akkordjaira egymásnak felelgetve, egymást változtatva, ütemes rythmusokban megszólalnak úgy, hogy hangjaikra nem ordítunk fel: »Jancsi te! az ördög vigyen el a sipoddal!« — hanem lelki szemeink előtt egy megennivaló, göndör-szőke fürtű, mosolygó-arcú, játszó gyermek csoport merül föl s ez a vízió édes örömmel tölti be sziveinket. — (De sajnálom Szerkesztő urat, hogy ezt az örömet nem ismerheti.)

A játékszerek genialisan beosztott hangjainak zenéje kellemesen üti meg füleimet; — előttem is egyszerre ez a visió jelenik meg s föltekintek, de — uramfia! — a visió csak félig valóság, mert a szőke fürtök, (barnák is) mosolygó, rózsás arcok csakugyan ott vannak, de a göndör fürtöket Divat ő hatalmassága különben izléses fejébe szoritotta le s a gyermekek elfogult, zavaros nézése helyett pajkosan fénylő, tüzes szempárok villámlanak le a meglépett közönségre; — (kérem, Szerkesztő úr, csak higgadság, nyugodtság!) — és előttünk áll a veterán zenekar, melynek tagjai csak férjhezmenetelük után lesznek hatalmaskodó katonák, mérges kakasok és nem is veteránok, hanem fiatal, csábosan mosolygó hölgyek kiket karmesterük (Lassner Karola k. a.) kezében a karmesteri pálcát jellepező, nemzeti-szinű szalaggal övezett főzőkanállal nem veterán, hanem igazi tábornagyhoz illő határozottsággal s valódi bravourral vezényel s főzőkanalának — pardon! — karmesteri pálcájának intésére a művészi zongorakiséret (Czermann k. a.) bájos zenéjét a sip, dob, trombita, kereplő, stb. máskor oly alkalmatlan és fülsértő hangjai — valóban élvezetes egészítik ki. (De kár, hogy ilyet csak Budafokon lehet hallani! Szedő.)

Csoda-e, ha az ilyen veterán-zenekar felülmulhatlanul borzasztó zenéje tisztító-tűz a fülekre, megnézése pedig pokoli kinokat okoz. Csoda-e, ha ez a veterán-zenekar a közönségnek, — különösen a bajuszos részének, — nemcsak a fülét, de a szemét és a szívét is egyszerre magához bilincselte, sőt hivatkozhatnék többekre is, kik az asztalkendő discretiója alatt ajkukat csókra s kezeiket igen gyorsan dobogó sziveikre illesztették. Ne vegye rossz néven a t. Szerkesztő úr, hogy eddigi elveimtől teljesen eltérőleg a veteránokat ezentúl nem kerülni, hanem keresni fogom, mert e hó 2-a óta imádom a veteránokat.

(— n.)

HIREK.

Egyházi dalkör.

Lapunk mult számában megemlítettük, hogy Winkler Imre igazgató karnagy vezetésénél egy »Egyházi dalkör« szervezése van szönyegen, mely a bérálás alkalmával tartotta első debut-jét. Megemlékezve ezen első szereplésről gratulálunk a tagoknak ép úgy, mint a türelmes karnagnak az elért — bár rövid idő alatt felmutatott sikerhez. Az »Egyházi dalkör« tagjai eddig: Turba Mariska, Turba Ida, Horváth Margit, Tóth Teréz, Berger Jenő, Horváth Pál és Rozenfeld J. A hanganyagot illetőleg Turba Mariska kellemes, szépcsendű és elég erős hangját kell megdicsérnünk, mely az első szereplés alkalmából is előnyösen vált ki a karból. Ezen »Egyházi dalkör« pénzalapját, mint halljuk, társadalmi uton közadakozásból óhajtják a tagok megszerezni, melyhez ők is hozzá járulnak havi tagdíjakkal. Mint halljuk áldozó csütörtökön a nagy mise alatt ismét bemutatnak néhány egyházi dalt, mi minden esetre dicsérendő buzgalomra vall és ájtatosság-gerjesztő, nemkülönbén egyházi szempontból elismerésre méltó. Felhívjuk tehát azokat, kik a »qui cantat, bis orat« elvét meggyőződésüknek vallják és az éneklésben némileg is jártassak, a tagfelvételre jelentkezhetnek Winkler Imrénél a dalkör karnagyánál.

A D'Elia ügy.

A két ízben folytatólagosan megejtett tanukihallgatás végre meghozta ennek az ominozus pörnek a végtárgyalását, melyen az ítélet is kihirdettetett. A tárgyalás eredménye azt mutatta, hogy Varga János hallucinált, mert ama bizonyos választmányi gyűlésen részt vett tagok vallomásaikban azonosak voltak abban a kijelentésben, hogy Dorfner Antal sem D'Elia-ról sem másról sértőleg nem nyilatkozott. Még Mutschenbaher is azt vallotta, kire Varga reá fogta, hogy azt hallotta, a mit ő nem hallott, legalább nem hallhatott. Ily körülmények között 8 egyhangú vallomással egy ellenében az ítélet mindkét vádlottat a rágalmasz vétsége alól felmentette. Ugy értesülünk, hogy ennek a pörnek ezzel nem szakadt vége, mert csak most jön a szánom bánom. Érdekkel várjuk a fejleményeket!

A vádlottak padján.

Négy kispesti polgár került újra f. hó 10-én lefolyt tárgyalás alkalmából a vádlottak padjára és pedig szomorú kimenetellel, mert mindhárom 8 napi börtönre ítéltetett. Az ügy hisszük nem ismeretlen olvasóink előtt. Az 1894-iki bíróválasztás ép úgy, mint az idej felforgatta békés közállapotainkat és megszakítója lett a társadalmi egyetértésnek és a felebaráti szeretetteljes érintkezésnek. A bosszu lábra kapott és egymás ellen törték az ellenesek. Így történt, hogy egy szép napon ukáz ment az egyik haragos bosszujának megtorlására a törvényszékhez, melyben négy kispesti polgár ellen orgazdaság vádja miatt feljelentés tétetett. A vizsgálatot ennek folytán nyomban megindították és az ügy három év után nyert szomorú befejezést. A feljelentő időközben megbánta tettét, de már visszavonható nem volt és oly bonyodalmas ügy keletkezett belőle, hogy börtönbüntetés lett a végmegoldása. Okulunk mindnyajan e latin közmondás igazságán: »quidquid agas et respice finem« (Bármint cselekszel, cselekedd okosan és gondold meg a dolog végét.) Az elitáltak felebbezték a kir. táblához.

Adomány a tűzoltói torony felépítésére.

A kereskedelmi bank a szentlőrinczi téglagyár igazgatósága útján értesítette az előjáróságot, hogy a tűzoltói torony felépítéséhez

szükséglendő összes téglát adományozza és annak elszállításáról is gondoskodik. Gratulálunk a nemes adományhoz, mely lehetővé teszi végre a tűzoltói torony felépítését a tűzoltóság gyakorlati kiképzését és ezzel rendszeresítését.

Színészet.

A héten lefolyt előadások bár a legjobbak közé tartoztak, de publikum, mint rendes, gyéren került. Ez a körülmény hihetőleg arra fogja indítani az igazgatóságot, hogy összeszedje sátorfáját és tovább menjen szerencsét próbálni. Kócsi Ilonka és Mátrai jutalomjátéka a minő elismerést és dicséretet érdemel erkölcsileg, olyan szomorú anyagi kimenetelű volt, mert a jutalmazandóknak jövedelem híján, csalódás, keserűség jutott osztályrészül. Kócsi Ilonka fiatal kezdő színésznő, de eddigi szerepeiben fényesen kimutatta tehetségét, eleven temperamentumát. Jutalomjátéka alkalmával a »Rang és mód« Irma szerepében pedig olyan alakítást produkált, olyan meglepő effektusokkal játszott, hogy dicsérettel kell kiemelnünk. — Mátrai ambiciozus színész, kinek játékát eddig betegsége korlátozta, de utóbbi fellépései alkalmából már láttuk, hogy szabadabb a mozgása, erőteljesebb a játéka, melyben valóban gyönyörködünk. Felette sajnáljuk, hogy jutalomjátéka számára is csalódást hozott, mert Mátrai már régi ismeretségei folytán is megérdemelte volna a telt házat. A hét legkiemelkedőbb eseménye Kiss Mihálynak, a népszínház elsőrangú művészenek vendégjátéka volt, ki a »Csikós« Andráshoz hasonló szerepében lépett föl szintén igen csekély közönség előtt. Hogy Kiss Mihály szerepében excellált, az természetes. Az ő játéka már annyira korrekt, hogy kritika sem fér hozzá. Báródy igazgatónak gratulálnunk kell e vendégszerepléssel kapcsolatban áldozatkészségéért, melylyel Kispest közönségének egy élvezetes estét kívánt biztosítani. Ez is hajótörést szenvedett anyagilag, mert a napi költséget sem fedezte a nagy publikum. — Ma az »Asszony verve jó« Lukácsy népszínműve kerül bemutatásra Karácsonyi Mariska és Kohári Mariska jutalmára. Vasárnap pedig »Szökött asszony« kerül színre. Lapzártakor értesülünk, hogy Báródy színtársulatával a jövő hét elején útra kél.

Wekerle Sándor dr. nevében.

E szókkal állított be napok előtt egy szőke fiatal ember özvegy Házás Istvánné Budapesten Röck Szilárd-utca 17. sz. alatt lévő dohánytözsdejébe s hozzátette, hogy »a kegyelmes úr a kispesti Rudolf fogadalmi templom építő bizottságának védője, a templom építésére kibocsátott Rudolf-sorsjegyekből hetvenet meg akar venni. Azaz, dehogyan akar, hanem tetszik tudni, mint védőnek tisztesség okából venni kell. Elküldött a sorsjegyekért, a számlát majd tessék elküldeni, akár most mindjárt.« A tözsde tulajdonosnője felült a jól öltözködött szélhámosnak s átadta a kért sorsjegyeket, a számlát pedig másnap reggel elküldötte Wekerléhez, a ki természetesen nem fizette ki. Ugy Házás Istvánné, mint Wekerle dr. jelentést tett a rendőrségnek a csalásról, a szélhámost azonban eddig még nem fogták el, csak annyit tudtak róla megállapítani, hogy a sorsjegyekből tízet még tegnap este eladott a József-köruton egy trafikban, darabját egy forintjával. (A csalót már elfogták. Szerk.)

Esküvő.

Szép esküvő folyt le f. hó 10-én községünkben. Kiss Géza polgártársunk vezette az anyakönyvvezető ezt követőleg az oltár elé szép, házi erényekben gazdag aráját Teigiszter Olgát, Teigiszter Sándor jómódu pékmester leányát. Az egyházi esketést Holbesz József nyug. plébános végezte, ki a szentség feladása után emelkedett szép beszédet intézett a fiatal párhoz, szívökre kötve az új élet küszöbén azon kötelességeket, melyekkel mint hitetársak egymás iránt tartoznak. Az esküvőn szép számú közönség volt jelen.

A »Budapesti Reformátusok köznevelődési, betegsegélyező és temetkezési egyesület küldöttsége Kispesten.

F. hó 7-én a budapesti Reformátusok köznevelődési betegsegélyező és temetkezési egyesület 12 tagú küldöttsége a kispesti gondnokságot azon célból látogatta meg, hogy Kispesten egy fiókot állítson föl, melynek célja és üdvös törekvése az egyesület tagjait és azok családait in-

gyen orvosi kezelésben, gyógyszerben valamint pénzbéli segélyben részesíteni. A tag elhalálozása esetén a temetés eszközölhetésére pénzbéli járulékot fog szolgáltatni csekély havi 2 korona lefizetés mellett. E tárgyban még presbyteriumi gyűlés lesz, melyen előterjesztés fog tétetni a fiók felállítására iránt.

Védhímlőoltás az iskolákban.

A helybeli állami elemi iskoláknak az újra oltás kötelezettsége alá eső növendékeit f. hó 8-án oltotta be Dr. Nagy Károly községi orvos. Oltásra jelentkezett 122 gyermek, mely szám aránylag az 1500 tanköteles, az iskolákat rendszeren látogató növendékekhez képest bizony csekély.

Elnapolt választmányi ülés.

A hetek előtt megalakult kispesti önkéntes tűzoltó-testület f. hó 8-ára összehívott választmányi ülését a csekély számban megjelent tagok határozatképessége híján, mint halljuk, elnapolták. E sorok kapcsán interpelláljuk a tűzoltó testület elnökségét azon látszólagos negligálásáért, melylyel lapunkat, a közérdeket érintő értesítésektől megvonja. Felkérjük a nagyközönség nevében az elnökséget, hogy a közel jövőben lapunk szerkesztőségébe küldendő értesítéssel bennünket azon kellemes helyzetbe juttasson, hogy az egyesületi élet közérdekű mozzanatairól, a hozott határozatokról kiküldendő tudósítónk által olvasó közönségünk óhajának megfelelőleg referálhassunk. Reméljük, hogy felszólalásunknak meg lesz a kívánt eredménye.

Adományok az ev. ref. templom javára.

A kispesti ev. ref. templom építéséhez e héten következő adományok érkeztek Chorusz Rezsóné 6 nagyságától Bpestről 10 frt, valamint a harangok beszerzéséhez adakoztak: Slursik Jánosné 3 frt, a Budapesti betegsegélyező egyesület 2 frt 50 kr. Iván Istvánné 1 frt, Hamvas Erzsébet 50 kr, mely kegyes adományt a gondnokság ez uton nyilvánosan nyugtat. A harangok beszerzéséhez is vallás különbség nélkül bármily csekély adományokat elfogad a gondnokság.

6203/97. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a pestvidéki kir. járásbíróságnak 1897. évi 6203/97. számú végzése folytán, Soroksár-Haraszti-Taksonyi Takarékpénztár felépítésnek — Lángos József, Kiss Antal, Némethy Gyula kispesti lakosok alperesek elleni 30 frtos végrehajtás ügyében bírósággal lefoglalt 315 frt becsértékű házi butorok s egyéb ingóságok 1897. évi június hó 14. napján délután 2 órakor Kispesten, alperesek lakásain a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett el fogadják adatni.

Kelt Budapesten, 1897. május 28-án

Marich Ferencs,
kir. végrehajtó.

LENKEI MÁRTON

czukrász

Kispesten, Üllői-út

Ajánlja kitünő készítményű
czukor süteményeit, tortáit és
hűsítőit.

Megrendelések, névnapra, lakodalmakra, keresztelőkire és egyéb alkalmakra jutányosan elfogadtatnak.

Fagylalt és jegeskávé mindennap kapható.

Egy jó erkölcsű
jó családból származó fiu
tanoneczul felvétetik.

Tárnok Árpád

épület- és díszmű-bádogos műhelyében.

DREHER ANTAL

féle elsőrendű kőbányai

S Ö R

egyedüli főraktára hordókban és

palaczkokban.

Kispesten, Üllői-ut 140. sz.

Czim: Dreher Sör-főraktár Kispesten.

Császnek Lajos

fűszerkereskedő

Kispesten, Üllői-út

Mindennemű fűszer, liszt, só, dara, és hüvelyes vetemények szolid árban és pontos kiszolgálással.

Ajánlja hamisítatlan zamatos bucskai borait. Fehér bor

30 kr. Schiller bor 28 kr.

5 liternél háshos szállítva.

Megrendelések gyorsan eszközöltetnek.